Barış

Bu kitabın sonuna geldik…

Acaba en başta yazdığım bir bölümü anımsıyor musunuz?.. Hani liseyi bitirdiğim yıl, öğrenciyken hiç de iyi geçinememiş olduğum bir öğretmenim ile son görüşmemizde elini öpmeye karşı çıkmış, üstelik ona terbiyesizce bir yanıt vermiştim. Hani o da bunun üzerine bana, **«Sen belki bir gün bir yerde mevki sahibi olabilirsin ama adam olmayacaksın.»** demişti.

Aradan yaklaşık otuz beş yıl geçmişti. Dile kolay; neredeyse bir kuşak boyu… Bu süre içinde onunla hiç görüşmemiştim.

Yıllar boyunca hemen herkes gibi ben de birçok şey görüp geçirmiştim. Birçokları gibi ben de değişik ortamlarda bulunmuş, farklı işlerle uğraşmış, çok insan tanımış, dostlar edinmiştim. Hayli okumuş, birçok şey öğrenmiş, zaman zaman okumakla kalmayıp bulgularımı ve düşüncelerimi yazıya da dökmüştüm. Gerek meslekî alanda gerekse bilimsel ve felsefî konular üzerinde yaptığım birçok çalışma yayımlanmaya değer görülmüştü.

Günlerden bir gün, dostlarımdan biri bana yazılarımda Türkçeyi çok güzel kullandığımı söyledi. Bunu nasıl edindiğimi sordu. Ben de ona deneyerek elde ettiğimi, olabildiğince Batı dillerinden dönüştürme ya da Osmanlıcadan kalma sözcük ve terimleri kullanmaktan kaçındığımı fakat gerek yazıda gerek konuşmada salt Öz Türkçe kullanmayı bağnazlığa vardırmaktan da sakındığımı söyledim. Bunun olağanüstü bir yanı olmadığını da ekledim. O ise bana «Hayır!.. Olamaz. Temelinde mutlaka çok iyi bir Türkçe dil öğrenimi var» dedi.

Kendimi objektif bir şekilde yokladım.

Dediği doğruydu. Yazdıklarımda öyle üstün düzeyde bir çekicilik yoktu ama Türkçeyi gerçekten de iyi kullanıyordum. Daha iyisi ancak profesyonel bir yazardan beklenirdi.

Ancak o deyişi sonradan kafama takıldı.

Ben bu yeteneği deneyim ile elde etmiş olduğumu düşünüyordum ama sahiden de bu işin temelinde bir özel öğrenim bulunmakta olabilir miydi?.. Üniversitede çok uzun süre kalmış, iki ayrı branşta olsa da hep "mühendislik" okumuştum. Lisede ise elbette "fen" bölümündeydim. Şayet "edebiyat" bölümünde olsaydım, orada sosyal bilimler ağırlıkta olduğu için belki Türkçe ile daha yakından haşır neşir olmuş olabilirdim.

Üstelik gerek benim okuduğum lisede gerekse üniversitede sosyal bilimler dışındaki tüm derslerimiz İngilizce idi. Okuduğum Türkçe kitaplar bana böyle bir yeteneği sağlayamazdı. Acaba bu işin temelinde o dostumun bana demiş olduğu gibi bilmediğim ya da göremediğim bir başka gerçek mi vardı?

Geçmişimi gözümün önüne getirip gençlik dönemimin bazı anılarını kurcaladım. Yıllardan beri farkına varamamış olduğum o gerçeği buldum.

Lisedeyken, "fen" bölümünde oluşumuza karşın bir de "Türkçe Edebiyat" dersimiz vardı. Diğer birçok derste, örneğin Matematikte bile sıkıntı çekerdim ama edebiyatta gayet iyiydim. Hatta sonraları "öykü" ve "tiyatro oyunu" yazma gibi denemelerim de olmuştu. Demek ki, bu işin oluşumu liseden önceydi.

"Ortaokulda Türkçe öğretmenimiz kimdi?" sorusunu daha aklımdan geçirir geçirmez yanıtını verdim: **Mukbile Berktin**.

Vay canına!

Yıllarca bana Türkçe dersini o hiç geçinemediğim öğretmen vermişti.

Sınıfta onun dersini hemen hiç dinlememiş, başka şeylerle oyalanmış, ödevlerimi doğru dürüst yapmamış, her yıl geçer notu zar zor alabilmiş olsam bile "balçıkla sıvanamayacak güneş" gibi apaçık bir gerçek orada, karşımda duruyordu:

Türkçeyi bana tümüyle sadece o öğretmiş olmasa bile ana dilimin temelini kazanmamı sağlamış olduğu belliydi.

Bunun anlamı neydi?

Ben dersleri pek dinlemediğimi sanıyordum ama demek ki, dinlemiştim. İstesem de istemesem de Mukbile Hoca bana iyi bir Türkçe öğretmişti.

Ona borçluydum.

Arayış

Mukbile Berktin acaba yaşıyor muydu?.. Yaşıyorsa nerede?

Araştırmaya karar verdim.

Daha önce, bir rastlantı sonucu ilkokulun birinci sınıfından lisenin sonuna kadar aralıksız okuduğum okula gitmişken resim öğretmenim Eşref Üren'i arayıp sormak aklıma gelmişti. Kimse onu tanımayınca canım sıkılmıştı. (Bunu anlatmıştım.)

Mukbile Berktin'i ise tanımamaları, anımsamamaları olanaksızdı. Üstelik eşi Cezmi Berktin yıllarca okulun müdürlüğünü yapmıştı.

Bu kez kendime güvenerek ve sırf bu amaçla okula gittim. Hem tatil zamanında değil, okul açıkken… Bulduğum ilgililere sordum.

Heyhat!..

Tanımıyorlardı. Adını bile duymamışlardı.

Bu kez alınganlık etmedim. Öyle ya, çoktan emekli olmuştu. Aslında "ilgili" olması gereken kişileri bir yana bırakıp "ilgisiz" kişiler aradım; şöyle yaşını başını almış ama hâlâ okulda olan… Sadece onu hayal meyal anımsayan birini buldum. ama da öğretmenimin izine erişebilmem için bana yardımcı olamadı.

Okulda işin ne be öküz?.. Bulmanın başka bir yolu, yöntemi yok mu?.. Daha akıllanmadın mı?.. Örneğin telefon rehberini karıştıramaz mısın?

Neden bunu daha önce düşünmemiştim ki?.. Öyle yaptım. (O tarihlerde telefon rehberi diye bir şey vardı. Kocaman, hayli kalın bir kitap.)

Nitekim adına kayıtlı bir numara buldum.

Hemen aradım. Yanıt vermiyordu.

Defalarca denedim. Nafile!

Rehberin tarihine baktım. Birkaç yıl önce basılmıştı. Kim bilir, belki de numarası değişmişti.

Ne yapabilirdim?.. Acaba diğer öğretmenlerden kimilerini araştırıp soruşturs am, böylece ona ulaşabileceğim birini bulabilir miydim?

Bu seçeneği pek beğenmeyip geçtim. Şimdi onu bırakıp bir başka emekli öğretmen bulmak, derdimi ona anlatmak, hiç de akla yatkın gelmemişti.

Yoksa ölmüş müydü?.. Annemle yaşıt sayılırdı. Annem henüz yaşıyordu. O da yaşamalıydı. Üstelik yaşaması gerekliydi çünkü onu bulmayı çok istiyordum. Belki bunun başka yolları da vardı ama ben kafamı telefona takmıştım.

Bir kez de "bilinmeyen numaralar" servisinden sordum. Aynı numara. Adresi rica ettim. Böyle bir soruyu yanıtlayamazlarmış. Üstelemedim.

Ankara Telefon Başmüdürlüğü'ne gittim. Karşıma öylesine bir bürokrasi engeli çıktı ki Aziz Nesin'in öykülerinde anlatmış olduklarından hiç aşağı kalmaz. Bir yetkili bulup derdimi anlattım. Beni dinledi ama dinlemesi bir işe yaramadı. Bana bu konuda bir şey yapamayacağını söyledi.

Ben de yıllarca devlet memurluğu yapmıştım. Onu anlıyordum. Fakat biraz anlayış göstermiş olsaydı, o da beni anlar ve yardımcı olabilirdi.

Tek çıkar yol telefonla aramayı sürdürmek gibi görünüyordu. Her nedense kendimi bu saplantıdan bir türlü kurtaramamıştım.

İkide bir telefon etmeye başladım. Sonuçsuz!

Telefon çalıyor da çalıyor ama açan olmuyordu.

Belki bozuk ya da kesilmişti de arayana çalıyor gibi görünüyordu. Birisi açsa da bana yanlış bir numara aradığımı söylese içim rahat edecekti.

"Yanlış numara" diye düşününce içime kurt düştü. Acaba rehberden aldığım numarayı yanlış mı yazmıştım? Yanlış bir numarayı mı arıyordum?

Bir kez daha baktım. Hayır!.. Numara doğru. Kim bilir, belki uzunca bir yolculuğa çıkmıştı. Belki taşınmıştı da telefon numarası değişmiş ama kaydı öyle kalmıştı. Belki rahatsızdı. Bir sürü olasılık vardı.

Olmadı. Bulamadım.

***

Ankara'ya her gidişimde mutlaka arıyordum. Telefon açılmamakta en az benim kadar kararlı görünüyordu.

Yine Ankara'da olduğum Temmuz ayında bir gün öğlene doğru, artık umudumu yitirmiş gibi olmakla birlikte, bilmem kaçıncı kez yaptığım telefon denemelerinin sonuncusunda, karşıdan bir kadın sesi «Alo!» dedi.

Yüreğim ağzıma geldi. Nefesim kesildi. Kalbim güm güm atmaya başladı.

Hayret!.. Niçin bu kadar çok heyecanlanmıştım ki?.. Zaten istediğim de bu değil miydi?

Sanki ellerim ayaklarımla düğüm olmuş, tüm iç organlarım âdeta birbirine karışmıştı.

Karnıma bir ağrı saplanmıştı. Beynim zonkluyordu.

Telefondaki ses bir kez daha «Alo!» deyinceye kadar kendime gelemedim. Bu arada belki sadece birkaç saniye geçmişti ama bana çok daha uzun gibi gelmişti.

Ne söyleyeceğimi, ne demem gerektiğini bilemedim. Hatta bir an hiç ses çıkarmadan telefonu kapatmayı bile düşündüm.

Sonra ağzımdan birbiri ardınca şöyle sözler döküldü:

«Efendim, sizi rahatsız ettim, çok özür dilerim. Ben birisini arıyordum da… Bu telefon numarasını buldum. Şu anda yanlış bir numaraya telefon etmekte olabilirim. Onun için tekrar tekrar özür dilerim.»

Lâfı ne kadar da uzatıyordum. Bunlara ne gerek vardı?

Sonunda konuya gelebildim. «Efendim, ben Mukbile Berktin hanımefendiyi arıyorum. Acaba bu telefon numarası doğru mu?»

Amma da gereksiz kuşku!

Bunun farkına varınca ister istemez yıllarca aynı sınıfta birlikte okumuş olduğumuz, okul dışında da sık sık buluştuğumuz, aynı üniversitede eğitim gördüğümüz, şimdi bile sık sık, en az yılda bir kez görüştüğümüz bir arkadaşımı hatırladım. Hiçbir zaman, hiçbir konuda hiçbir karar veremezdi. Hep her şeyden kuşku duyardı. Kuşkuculuğu, kendine güvensizliği zaman zaman çekilmez olurdu ama onu çok sevdiğimiz için her ne yapsak ve her nereye gitsek onu aramızda görmemeyi daha da çekilmez bulurduk.

İşte şimdi ben de ona benzemiştim. (Burada onun adını verebilirdim ama bu kez özellikle yazmamayı yeğledim.)

Telefondaki ses, «Ben Mukbile Berktin; buyrun!» dedi.

İrice bir lokmayı doğru dürüst çiğnemeden yutmaya çalışırken boğazıma takılmış gibi oldum. Neredeyse gözlerimden yaş boşanacaktı Bir yandan da burnum akmıştı.

Mendilime ulaşayım derken telefonun ahizesini elimden düşürdüm. Elim ayağım birbirine karışmıştı.

Becerebildiğimce kendimi toparladım.

Ona kırk yıl kadar öncesinden, ta 1950'li yıllardan Ankara Koleji'ndeki bir öğrencisi olduğumu belirtip adımı söyledim.

Eşref Hoca gibi onun da beni hatırlayabileceğini düşündüm ama elbette görmeden hatırlamayabilirdi de.

Öyle oldu. Adımı hatırlamadı. Bundan ötürü bir de «Kusura bakma» dedi. Artık iyice yaşlandığını belirtip bunca yıldan sonra kendisini hoş görmemi rica etti.

Varsın hatırlamasın. Bunun zararı yoktu. Onu bulmuştum ya!

Devam ettim… Eğer lütfeder de bana en çok birkaç dakikasını ayırabilirse kendisini ziyaret etmek istediğimi söylerken kekeliyordum. Oysa ben hiç böyle değildim. Her yerde, her ortamda çok rahat ve kendime güvenerek konuşurdum. Bana bir şey olmuştu. Bir şey olmuştu ama ne olduğunu anlayamamıştım ki anlatabileyim.

Çok heyecanlanmıştım. Telefon başında bir genç kızla ilk randevusunu almaya çalışan delikanlı gibiydim.

Ne istediğimi pek iyi belirtememiş olsam gerek ki, «Bana gelmek mi istiyorsun?» diye sordu, «Telefonda görüşemez miyiz?»

Hayır! Telefonda görüşemezdik. Bu bana yetmezdi. Mutlaka ona gitmek, onu görmek istiyordum. Hem de bir kez onu bulmuşken bunu bir an önce istiyordum, belki bir daha bulamayacağımdan korkarak…

«Peki!» diyerek adresini verdi. Ancak o gün öğleden sonra bir yere davetli olduğunu, mutlaka gitmesi gerektiğini ama hemen gelebilirsem kısa bir süre görüşebileceğimizi söyledi.

Dünyalar benim olmuştu. Sanki başım arşa ermişti. Hemen geleceğimi söyleyerek telefonu kapattım.

İş arkadaşımdan bir iki saatliğine otomobilini rica ettim. Sanki bir taksiye atlayıp gidemez miydim?.. Ne bileyim, kendimde değildim ki.

Arabanın anahtarını alınca fırlayıp çıktım. Binanın merdivenlerinden aşağı koşarak inerken az kalsın tepe taklak yuvarlanacaktım.

***

Direksiyon başına geçtiğimde kendi kendime telkinde bulundum.

«Sakin ol!.. Bir sorun yok. Seni bekliyor. Acele etmen gerekmez. Aklını başına topla. Dikkat et; yollarını unutmuş olduğun kent, alışık olmadığın araba… Başına bir kaza çıkarma.»

İnsan böyle bir ziyarete gittiğinde elinde bir şey götürür. Bir kutu şeker, çikolata filân… Hiç olmazsa bir buket…

Görgüsüz sayılmam ama hiçbir şey düşünecek halde değildim.

Apar topar verdiği adrese gittim. Bulmak pek zor olmadı ama arabayı park ederken harcadığım birkaç dakika bana sanki birkaç saat gibi geldi. Öyle heyecanlanmıştım ki, binaya girerken bir an durup, arabayı kilitlemeyi unutmuş olup olmadığımı düşündüm; kontrol etmek için geri dönmek zorunda kaldım.

Çok katlı bir apartmanın beşinci katında oturuyordu.

Asansörün düğmesine bastım.

En üst katta takılıp kalmış mıydı ne? Bir türlü gelmiyordu.

Bekleyemedim. Merdivenlere yöneldim; koşar adım çıktım.

Nefes nefese kalmıştım.

Bir kez daha kendi kendime telâşa hiç gerek olmadığını, biraz kendimi toparlamam gerektiğini söyledim.

Bir süre kapının önünde durdum; nefesimin dinmesini, kalbimin hızlanmış atışlarının normale dönmesini bekledim.

Sonra zili çaldım.

Bana yine çok uzun gelen birkaç saniye geçti. Kapı açılmıyordu. Kulak kabarttım. İçerden gelen herhangi bir ses de duyulmuyordu.

Acaba yanlış mı gelmiştim?.. Hayır, doğruydu. Zilin üzerinde "Mukbile Berktin" yazıyordu işte.

Acaba duymamış mıydı? Yoksa zile iyi basamamış mıydım?

«Bir kez daha çalsam mı?» diye tam elimi atacakken kapı aralandı.

İşte o!.. Aynı Mukbile Berktin... Saçları iyice beyazlamış. Besbelli eskiye oranla biraz kilo almış. Yüzünde birtakım kırışıklıklar var ama o!

Konuşmama fırsat vermedi. «Evet, şimdi seni hatırladım ama adını yine unuttum. Yaşlılığıma ver. Adın neydi bakayım?»

Adımı bir kez daha söyledim.

«Tamam!.. Hiç değişmemişsin!» dedi.

Hiç değişmez olur muyum!

«Gel oğlum gel, geç içeri. Kapı ağzında kaldık» diyerek kapıyı iyice açtı.

Ne kadar yumuşak! Ne kadar sevecen!.. Üstelik bana bir de "oğlum" diyor... Ne kadar candan!..

Kapının hemen içindeki küçük giriş holünden ileri gitmek istemedim.

«Hocam, önce size söylemek istediğim bir şey var» deyince, «Olur, konuşuruz» diyerek holden içeri doğru yürüdü. Ben kaldım.

Döndü. Sanırım başka türlü anladı. «Ayakkabını çıkarmasan da olur. Gel, kapıyı kapat, gel» dedi. O zaman baston kullandığını fark ettim.

Ben içeri girmemekte direttim. «Hocam, izninizle önce burada konuşmak istiyorum» dedim.

Şaşırdı. «Peki! Madem öyle istiyorsun, söyle bakalım.»

«Hocam, ben size borcumu ödemek için geldim ve bunu içeriye, evinize girmeden önce ödemeliyim. Beni kabul etmeyebilirsiniz. O zaman hemen giderim» dedim.

Bu sözüme hiçbir anlam veremediği belliydi. Vermesi de beklenemezdi.

«Ne borcu?» diye sordu.

Kırk yıl kadar önceki, o bir türlü unutamamış olduğum, üstelik son zamanlarda uykumu kaçırırcasına beni rahatsız etmeye başlamış olan olayı ayaküstü, bir solukta anlatıverdim.

Hatırlamadı... Çocukluğuma vermiş, çoktan unutup gitmişti besbelli.

«Ben hatırlıyorum ya hocam, bu yeter!.. İnanın ki, o gün tıpkı dediğim gibi olmuştu.»

Bunu başım öne eğik olarak, yüzüne bakamadan, utanarak söylemiştim.

Yaklaştı. Elini uzatarak çenemden tutup başımı kaldırdı. Yüzüme baktı. Ta gözlerimin içine baktığını duyumsadım. Bir şey demedi.

Kısa bir süre daha kendime gelmeye çalıştıktan sonra «Hocam verin şu elinizi bir öpeyim. Lütfen beni bağışlayın» diyerek eğildim.

Durdu... Sesini çıkarmadı. Elini uzattı.

Eğilip sevgiyle tutarak saygıyla elini öptüm.

Sonra, «Adam olabilmek pek zor bir iş hocam... Ben henüz olamadım ama çalışıyorum» dedim.

Boynuma sarıldı. Yanaklarımdan öperken onun da şakaklarından bir iki damla yaş süzüldüğünü gördüm. Belli ki en az benim kadar duygulanmıştı. Gözlerini gözlerimden kaçırdı. Yüzünü elinin tersiyle silerken, «Haydi gel bakayım içeri. Seni gidi yaramaz» dedi.

Ayakkabılarımı çıkarmayabileceğimi söylemişti ama ben çıkarmayı tercih ettim. Terlik vermek istedi. Böyle daha rahat ettiğimi belirterek almadım. Hava sıcak olduğu için çorap giymemiştim. Çıplak ayak olmak beni daha huzurlu edecekmiş gibi geldi.

«Belki de beni falakaya çekersiniz. Hazır olayım» diye şaka ettim.

Gülüştük.

Bana yer gösterdi. O da çapraz yanı başıma oturdu. Bir mendille gözlerinin altını sildi. Sonra bir an için her iki elimi birden avuçlarının içine alıp bir kez daha yüzüme gülümseyerek bakıp, «Seni gidi yaramaz» dedi.

İkinci kez söylediği bu sözü öyle hoşuma gitti ki!..

Okuldan sonra neler yapmış olduğumu sordu. Anlattım. Üniversiteyi nasıl terk ettiğimi, Erciş'e gidiş gelişimi, sonra yine üniversiteye girişimi, âşık olup evlenişimizi, eşimi, İngiltere'ye gidiş gelişimizi, çocuklarımızı, profesyonel yaşamdaki çalışmalarımı, Rahmi ile tanışmamı, Yapıcılar Derneği'ne girişimi, yazdığım kitapları falan filan…

Bir ara sözümü kesti. Kalktı; bastonuna dayanarak arka odaya gitti. Bir yere telefon etti. Konuşmasını duydum. Çok önemli bir işinin çıkmış olduğunu, kusura bakmamalarını, bu gün gelemeyeceğini söyleyip kapattı.

Bana kahve pişirdi. Ona zahmet ettirmemek için gidip mutfaktan aldım. Yapıcılar Derneği'ne girişimden çok hoşlandı; daha ayrıntılı bilgi istedi. Anlattım. Pek beğendi. (O sıralarda ben derneğin başkanlığını üstlenmiştim. Bundan söz etmedim; gerekmezdi.)

«Biliyor musun, rahmetli Cezmi de bir zamanlar o derneğin üyelerindendi» dedi, «Buna çok memnun oldum.»

Daha sonra bir de çay yaptı. Bisküvi ikram edince, muzip bir tavırla, «Nane şekeri yok mu hocam?» diye sordum.

Anlamadı. Hatırlayamazdı ki!.. Ben hatırlatınca, katıla katıla güldü.

Uzun uzun görüştük. Saatlerce söyleştik.

Kitaplarımdan söz etmemi istedi. Anlattım. Özellikle Yapıcılar Derneği ile ilgili olanın üzerinde durdu. «Mutlaka okumak isterim» dedi. «Rica etsem bir daha gelişinde getirir misin?»

Hiç getirmez miydim!

Akşamı bulduk.

Barışmıştık.

Hatta barışmanın da ötesine geçmiş, "dost" olmuştuk.

Hepsinden önemlisi, ben kendimle barışmıştım.

İşte şimdi artık "adam" olduğumu duyumsuyordum.

Hedefimin ne olması gerektiği de belliydi: Adam gibi adam olmak.

"Olabilir miyim acaba?" diye düşündüm.

Kendi sorumun yanıtını kendim verdim.

Olabilirdim.

Bunun için gerekli olan bir şey vardı: İçtenlikle istemek.

Yeter miydi?

Hayır!

Peki, başka ne yapmak gerekiyordu?

Çalışmak!

BİTTİ

[Bu kitap böylece bitmişti. Şimdi yazacaklarım ise bugünün (2026) eklemeleri... Aslında bunlar çok önceden hazırdı; fakat ancak şimdi, kitabın bu yeni basımında ekleme olanağı doğdu.]

Sonraki yıllar içinde Mukbile hocamı bir iki kez daha ziyaret ettim.

Bu gidişlerimin her birinde ona yayınlanmış kitaplarımdan bazılarını götürdüm. Her keresinde, kitaplarımı okuduğunu, çok beğendiğini söyledi. Eleştirdi de… «Bak şurada böyle yazmışsın ama şöyle yazsaydın daha iyiydi» diye… Ne mutlu bana! Bir yazar için eleştiri almaktan daha güzel ne olabilir ki?

Sonrasında bu kitabı yazmayı tasarladım. Ankara'daki dostlarımdan Sami Uzunman'ın matbaasında basıldı.

Sami'nin önerisi üzerine, 25 Mart 2004 günü Mukbile hocamı birlikte ziyaret ettik.

Aradan hayli zaman geçmişti. Mukbile hocam artık iyice yaşlanmıştı; yürümekte güçlük çekiyor, yürüteç kullanıyordu. Kendisine bu kitabımı da imzalayarak sundum. «Adını da alta yazmış. Ne kadar da alçak gönüllü» diye beni övgüye boğdu. Oturduğu yerde kolunun hemen altındaki kitapların arasında benim daha önce yazmış ve ona götürmüş olduklarım da vardı.

Bu kitabın ilk baskısını da okunmak üzere en üste yerleştirdi.

Başka ne isteyebilirdim ki!

Bu onu son görüşüm olmuştu. 2008 yılında aramızdan ayrıldı.

Barışın sonrasında kendimi "ADAM GİBİ ADAM" olmamışsa da olmaya biraz daha yakınlaşmış gibi duyumsadım.

Daha çok noksanım olduğunu biliyorum.

Ben hiç olmazsa bunu biliyorum; kimileri bilmiyor.

Herkesin bu farkındalığa varmasını diliyorum.

Son bir Söz

Bu kitabın ilk basımın okuyan yakın dostlarımdan Kadir Halkman, içeriğinde yüzlerce hata görmüş olduğunu söyledi.

Hepsini not etmiş. Listesini gönderdi.

Haklıydı. Kitap bir düzeltmenin elinden geçmemiş olduğu için hataların farkına varamamıştım. Bu nedenle de kitabın ilk baskısının içine bir özür dileme notu kondu.

(Eskiden bu gibi durumlar ile bağlantılı olarak kitaba bir "yanlış-doğru listesi" eklenirdi. Ancak bunun da bir haddi hududu var. Benim kitabımdaki hatalar, çoğunlukla yazım yanlışları yüzlerceydi. Bunlarla başa çıkılamazdı.)

Hataları gidererek fakat başka bir değişiklik yapmadan kitabı yeniledim.

Bu kez Remzi Kitabevi tarafından yayınlandı; piyasaya verildi. Fakat az sayıda basılmış olduğu için tükendi; bir daha da basılmadı.

Bunu da salt bilginiz için sundum.

Bu kitabı beğenmiş olduğunuzu umarım.

Eleştirilerinizi gönderirseniz memnun olurum: muratozgenayfer@gmail.com

Hoşçakalın!